



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: T. V. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Mgr. Ing. Petrou Bělicovou, advokátkou se sídlem Buzulucká 678/6, Praha 6, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, P.O. Box 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2016, č.j. OAM-77/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2016, č.j. OAM-77/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců s tím, že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 26.10.2016.

Žalobce argumentuje, že pro zajištění cizince dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno splnit současně podmínku, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření a žadatel by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Dle žalobce vůbec nedošlo k posouzení možnosti využití zvláštních opatření jako alternativy k zajištění. Žalovaný dle žalobce zmiňuje v rozhodnutí pouze skutečnosti, které svědčí v neprospěch žalobce a opomněl vzít v potaz skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Žalobce nebyl ani vyslechnut. Žalovaný se omezil pouze na konstatování, že je žalobce na území České republiky nelegálně, jelikož byl správně vyhoštěn na dobu 1 roku. Nevzal však

v potaz, že žalobce má na území České republiky hrazeno zdravotní pojištění, zdržuje se dlouhodobě na stejné adrese, kde si rovněž obstarává peněžní prostředky na živobytí pracemi pro fotbalový klub. Žalobce zdůraznil, že se žalovaným spolupracoval, předložil na výzvu svůj cestovní doklad, který není padělaný ani pozměněný.

Dále žalobce namítal, že z jeho nelegálního pobytu na území České republiky nelze dovodit existenci nebezpečí pro veřejný pořádek, a to přestože nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále se žalobce rozsáhle se zabýval definicí pojmu „veřejný pořádek“ a citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k posouzení možnosti ohrožení veřejného pořádku ze strany cizinců pobývajících na území České republiky.

Dále žalobce zdůraznil, že v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí došlo v jeho případě ke zbavení svobody. Dle Úmluvy o ochraně lidských práv má stát povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, na co nejkratší dobu, přičemž stát by měl nejprve zvážit méně invazivní donucovací opatření k dosažení svých cílů. Dle žalobce jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců není nezbytné ani přiměřené.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trval na tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Rovněž trval na tom, že ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Poukázal na skutečnost, že odůvodnění podané žaloby se zcela míjí s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný konstatoval, že žalobce byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění, neboť opakovaně svévolně a vědomě pobýval neoprávněně na území České republiky již od dubna 2014 bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu. Současně žalobce od září 2015 mařil výkon jemu uloženého správního vyhoštění, nerespektoval svou povinnost vycestovat z území České republiky a Evropské unie a nadále zde pobýval, třebaže mu byl uložen zákaz pobytu. V rozhodnutí o zajištění dospěla Policie ČR k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti vycestovat z území České republiky a že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Po zajištění žalobce podal žádost o azyl. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce však podal svou žádost až tehdy, když se stal reálným výkon jemu uloženého vyhoštění v důsledku jeho zajištění Policií ČR. Z výpovědi žalobce, stejně jako z jeho žádosti nevyplynulo nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním Policií ČR nebo co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Na tomto místě soud konstatuje, že žalobcovy zásadní námitky týkající se otázky existence nebezpečí ze strany cizince pro veřejný pořádek nebo bezpečnost státu se zcela míjejí s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí. Proto se soud bude zabývat přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí pouze ve zcela obecné rovině. Žalobce nebyl zajištěn z důvodu uvedeného v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, kdy je podmínkou zajištění důvodná domněnka, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu a veřejný pořádek, k čemuž směřovala převážná část argumentace obsažené v podané žalobě, ale z důvodu uvedeného v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dle § 46a odst. 1 písm. e) může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že *„jmenovaný pobývá dle svých vlastních slov na území ČR i dle zjištění Policie ČR již od roku 2010, a třeba že své tvrzené obavy spojuje se situací v Nigérii a událostmi, k nimž mělo dojít ještě před jeho odjezdem, o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po svém zadržení policií, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po šesti letech pobytu na území a po více než dvou letech nelegálního pobytu zde. Během tohoto období se mohl na území ČR pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy nesporně měl. Žádost však podal teprve tehdy, když se stal reálným výkon jemu uloženého vyhoštění díky jeho zajištění Policií ČR. Z toho je zřejmé, že ač pobýval na území ČR, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zajištění Policií ČR a jeho jednání je tedy naprosto účelové.“*

Z výše uvedené citace dle soudu jednoznačně vyplývá, že se otázkou existence důvodů pro zajištění žalobce žalovaný zcela přezkoumatelným způsobem zabýval. V žalobou napadeném rozhodnutí tak jsou uvedeny dostatečné důvody pro aplikaci § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu na daný případ. Proto soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů jako zcela nedůvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí není přezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k závěrům o nemožnosti aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku

určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit Ministerstvu vnitra v době ministerstvem stanovené.

Žalovaný nemožnost využití zvláštních opatření odůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 3 a 4, kde uvedl, že v průběhu řízení o zajištění vedeného OPKPE Praha bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR a EU, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z tohoto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu dle žalovaného nebylo účinné. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, s tím, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, je zásadně vyloučeno využití zvláštního opatření namísto jeho zajištění.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že ve vztahu k možnosti využití zvláštních opatření dle § 47 vůči žalobci je žalobou napadené rozhodnutí byť velice stručně, ale ještě dostatečně odůvodněno a je tedy plně přezkoumatelné.

K otázce věcné správnosti závěrů žalovaného k uvedené otázce soud uvádí následující.

Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se sice týká případu zajištění cizince, kdy samotným důvodem zajištění je nerespektování povinnosti vycestovat po uložení správního vyhoštění, ale současně obsahuje obecné závěry týkající se otázky možnosti využití zvláštních opatření jako alternativy k zajištění, ze kterých lze vycházet i při posuzování možnosti využití zvláštních opatření dle zákona o azylu. V citovaném rozsudku je s odkazem na obdobnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18.7.2013, č.j. 9 As 52/2013-34) konstatováno, že volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Tyto závěry lze plně využít při hodnocení možnosti uplatnění zvláštních opatření dle zákona o azylu. Žalovaný, jak již bylo výše zmíněno, v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl skutečnosti, které dle jeho názoru zpochybňují závěr, že žalobce při využití zvláštních opatření bude se správním orgánem v řízení o azylu řádně spolupracovat a případně bude respektovat důsledky negativního rozhodnutí ve věci. Tím dle názoru soudu i s ohledem na odkaz na výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečně odůvodnil svůj závěr, že v případě žalobce nelze využít zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Tuto námitku tedy soud shledal rovněž jako nedůvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. srpna 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová